Pisarakirje

Huhtikuu 2013

Avoin ja uskollinen

Vuoden 2012 toiminta on vihdoin viety kirjoihin ja kansiin. Perinteisen vankilatyön loputtua Venäjällä olemme yhä enemmän luoneet katseemme Pietarin alueen ulkopuolelle. Vihdin ryhmä on löytänyt kiinnostavia kohteita Pihkovan alueelta ja Espoon-Kouvolan ryhmä Kannakselta ja sen lähiseuduilta.

Vankilatyö on sekin mahdollistunut niin Virossa (Espoon-Kouvolan ryhmä) kuin Latviassa (Vihdin ryhmä). Näillä ilmansuunnilla ollaan kehittämässä toimivia käytäntöjä. Riihimäen ryhmän tiedotteissa samat sävelet kertautuvat. Etenkin ne meistä, joilla on evankelistan kutsumus, kokevat Paavalin tavoin tarvetta mennä alati eteenpäin ja kohdata uusia ihmisiä.

Nimemme Pisara viittaa puolestaan kontaktin jatkuvuuteen ja useuteen: ”Pisara murtaa kiven”. Tämän näyn mukaan haluamme uuden ohessa säilyttää yhteyden vanhoihin kohteisiimme: Pietarin seudun lasten- ja nuortenlaitoksiin, narkomaanikoteihin, miestenkotiin, vanhainkotiin sekä ystäväperheisiin.

Kotimaassa uskollinen joukko tiedottajia, lahjoittajia, lajittelijoita, kuljettajia ja myyjiä ylläpitää kirpputoritoimintaa ja humanitaarisen avun kanavointia. Myös uusia vastuunkantajia on liittynyt riveihimme.

Erityisen piristävänä muistamme syyskuun ensimmäisen viikon, jolloin joukko venäläisiä ystäviä oli vieraanamme täällä ja kiersi kanssamme lukuisissa tilaisuuksissa ympäri pääkaupunkiseutua. Tästä samoin kuin muustakin Pisaran toiminnasta voi lukea pisarakirjeistä (www.pisarayhdistys.fi/Pisarakirjeet.php).

Vuoden 2012 aikana toimintamme laajuus säilyi ennallaan edelliseen vuoteen nähden mitattiinpa se sitten matkojen luvulla 21 (18), yksittäisten käyntien luvulla 67 (70) tai käytettyjen varojen määrällä. Vuodenvaihteen tienoilla on tehty uusia avauksia, joista ajallaan kuulemme lisää, jos Herra suo.

- Eeva Halme -

Kirjeen sisältö:

Avoin ja uskollinen Eeva Halme..... sivu 1
Pisarakasvo Pekka ..... sivu 2
Rukous– ja kiitosaiheet ..... sivu 2
Pisara elävää vettä Raili Ketola ..... sivu 3

Matkaraportit:
Viro 12. - 15.4. Vankilat ..... sivut 3 - 5
Pietari 8. - 10.3. Espoon-Kouvolan ryhmä ..... sivut 5 - 7
Pietari 8. - 10.3. Vihdin ryhmä ..... sivu 8
Pietari 22. - 23.3. ”Häämatka” ..... sivu 9

Pisarakasvo Pekka

Pekka Vauromaa

Olen syntynyt Vihdin Selissä 1956 pienviljelijäperheen kolmanneksi nuorimpana kahdeksasta. Hyvästä kodista huolimatta nuoruus kului päihteiden ja rikosten merkeissä kunnes vuonna 1994 tulin kertaheitolla uskoon ja kaikki muuttui. Näistä asioista olen saanut antaa todistukseni lukuisissa tilaisuuksissa. Nykyään toimin rakennusyrittäjänä ja asun kotitilani maille rakentamassani talossa vaimoni Arjan kanssa.

Vuonna 2000 kävin Tuomasyhteisön rukous- ja ehtoollisavustaja koulutuksen. Elin tuolloin kuitenkin vielä varsin passiivista vaihetta hengellisen työn suhteen. Käännekohta oli noin seitsemän vuotta sitten Nummelan seurakuntatalolla iltatilaisuudessa, jossa puhuja kehotti meitä tervehtimään toisiamme ja toivottamaan siunausta. Ajattelin, että tuleekohan joku tervehtimään minua, mutta sitten mieleeni tuli, että minun pitäisi itseni mennä eikä vain odottaa, että joku muu toimisi. Ymmärsin että minun on tehtävä eikä odotettava että joku muu tekee. Nykyään olenkin varsin huono odottaja ja tulee tehtyä vähän yhtä sun toista, sillä aikaa kun muut suunnittelevat tekevänsä jotain.

Tämän jälkeen olin puhumassa Nummelan seurakuntatalolla eräässä tilaisuudessa. Siellä pisaralaiset Aira Ylänne ja Raili Ketola tulivat kysymään minua mukaan Pisaran matkalle.

Ensimmäinen pietarinmatkani oli elokuussa 2008. Se oli pisaralasten kesävirkistysmatka ja kuljimme tilausbussilla hattulalaisen Gunnarin kyydissä. Virkistysmatka ilmeni siten, että pysähdyimme puoleksi tunniksi tutustumaan kuuluisaan nähtävyyteen ”Kirkko veren päällä”. Muun ajan käytimme vankilavierailuihin.

Aluksi minua jännitti, enkä oikein tiennyt mitä puhua. Mutta Fornosovan vankilassa oli suomea puhuva mies, joka pyysi minua tulemaan uudestaan ja minä lupasin. Siitä lähtien olen käynyt Venäjällä yli 50 kertaa.

Kaukaisimmat kohteet ovat olleet Murmansk, jossa olemme käyneet kolme kertaa ja Pihkovan alue. Haaveena on tietysti niinkuin kaikilla Siperia, ehkä sitten joskus.

Olen käynyt joitakin evankeliointiin liittyviä koulutuksia esim, Perheniemen opiston ”Kolmannen vuosituhannen evankelista” koulutuksen.
Vaikka Pisara onkin keskeisellä sijalla, niin toimin myös muualla, kuten, Vuosaaren Kuninkaanilloissa ja Suomen Raamattuopiston julistustyöntekijänä. Tuomasmessu on pitkä aikaisin palvelupaikka jossa mukana olen ollut jo 16 vuotta kaikkiaan. Omalle tontille tuli rakennettua ”Pietarin tupa” jossa kokoontuu joka viikko rukouspiiri ja silloin tällöin isompiakin tilaisuuksia.

Narkomaanikodit ovat oman päihdetaustan vuoksi mieli vierailupaikkoja sekä Pietarissa että muilla lähialueilla. Tällä hetkellä kiinnostaa lisäksi kulkea Karjalassa, esimerkiksi seurakunnissa. Sitä varten on Pisaran sisällä syntynyt uusi Siltaryhmä jonka puitteissa toivon voivani laajentaa Pisaran työkenttää ja uuden ryhmän ensimmäinen matka suuntautuu Aunukseen.

Näkyni on, että pitäisi saada mahdollisimman laajalle alueelle levitettyä todistuksia, omaa ja muiden. Pihkovan ja Muurmanskin välillä on monia paikkoja käymättä. Uskovat olivatpa mistä maasta tai kansasta tahansa ovat samaa Jumalan perhettä, on tarpeellista pitää yhteyttä perheväen kanssa ja pyrkiä saamaan siihen uusia jäseniä.

- Pekka Vauromaa

Rukous- ja kiitosaiheet

- Siunausta Irinan ja Slavan avioliittoon
- Kirvun narkomaanikotiin tarvittavan traktorin saamisen puolesta
- Kiitos vierailuluvasta lastenkotiin
- Orvon Aljonan puolesta, jota lastenkodista pois muuttaminen ja itsenäistyminen pelottaa
- Hylättynä löytyneen ja pyörätuoliin joutuneen pojan puolesta, jonka lääkärit ovat sanoneet pikkuhiljaa kuihtuvan pois
- Pyyntö Eeva Halmeen jalkaleikkauksen onnistumiseen ja pikainen toipumiseen

Pisara elävää vettä

Jeesus sanoi samarialaiselle naiselle: ”Jos tietäisit, minkä lahjan Jumala on antanut ja ymmärtäisit, kuka sinulta pyytää juotavaa, pyytäisit itse häneltä ja hän antaisi sinulle elävää vettä.”Joh.4: 10. Jakeessa 14 Jeesus jatkaa: ”Siitä vedestä, jota minä annan, tulee hänessä lähde, joka kumpuaa ikuisen elämän vettä.” Nämä sanat ovat olleet mielessäni viime aikoina. Tapahtumat alkoivat talvella, kun vintillä näin ison laatikon, jossa oli makuupusseja. Ne ovat olleet lastemme käytössä, eikä kukaan ole tarvinnut niitä vuosikausiin, eikä niille ollut enää käyttöä. Mietin, tarvitseekohan noita enää kukaan?
Jonkin ajan kuluttua luin Terhi ja Pentti Smedsin ystäväkirjeestä, että Inkerin kirkon nuoret tarvitsevat makuupusseja yöpyessään kylmissä kirkoissa nuorten leirien aikaan. Terhi kertoi, että jopa 150 nuorta saapuu leirille ja ettei heillä eikä seurakunnilla ole yöpymiseen varusteita. Siinä ovat tarvitsijat!
Muutamaa viikkoa myöhemmin olimme Vihdin kirkossa urkukonsertissa, kun eräs pitkäaikainen ystävämme tuli istumaan luoksemme. Konsertin loputtua hän yllättäen kutsui meidät kotiinsa iltateelle. Kuulumisia vaihtaessamme hänen vaimonsa kertoi, että heillä olisi pari makuupussia, tarvitsisikohan joku niitä. Vastausta ei tarvinnut miettiä, tiedämme, missä tarvitaan!
Nyt ne ovat jo matkalla johonkin seurakuntaan, jossa niihin laitetaan seurakunnan nimi. Ne eivät jää yksittäisten nuorten omiksi. Tarvetta on edelleenkin.

Miten tuo nyt liittyy Elävään veteen? Siten, että nuoret tulevat seurakuntiin Elävän veden lähteille, kuulemaan Jumalan sanaa ja oppimaan elämään Jeesuksen opetuslapsina. Lämpimästi nukutun yön jälkeen on paljon mukavampaa syventyä leirin antiin.
”Jos veljenne tai sisarenne ovat vailla vaatteita tai jokapäiväistä ravintoa, niin turha teidän on sanoa:” Menkää rauhassa , pitäkää itsenne lämpimänä, ja syökää hyvin”, jos ette anna heille mitä he eläkseen tarvitsevat.” Jaakobin kirje 2: 14-15

- Raili Ketola -

Matkaraportti

Espoo-Kouvola ryhmä, **Viron vankilat** , 12. - 15.4.2013

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Leena Kontula Helsingistä, Anu Väliaho, Antti-Pekka Mustonen, Veikko Määttä ja Tuula Määttä Tallinnasta sekä Anna Mishina ja Vasili Nikolajev Tartosta. Toimme Tuulan auton täynnä avustustavaraa, mutta Tarton matkalle saimme Lääne-Nigulan seurakunnan pikkubussin, mistä kiitos heille. Kiitos myös Antti-Pekalle turvallisesta ajosta ja tulkkausavusta.

Tallinnan tiimi: Anu, Veikko, Tuula M, Tuula T ja Leena

Anu tekee Juha Väliahon kanssa työtä Tallinnan lähellä uuden luterilaisen seurakunnan perustamiseksi. Yli kaksikymmentä vuotta lähetystyötä Venäjällä marilaisten ja mordvalaisten parissa on nyt vaihtunut lähetystyöhön Virossa. Anu on meille loistava tulkki, koska taitaa viron, suomen ja venäjän kielet. Tulkkauksen lisäksi hän on hyvä puhuja tuoden lohdutuksen ja armon sanomaa vangeille.

Harkun vankila, miehet
Perjantai-iltana saimme olla Leenan, Anun, Veikon ja toisen Tuulan kanssa tapaamassa kahdeksaa iäkästä miestä. Mukana oli joku uusi, muut vanhoja tuttuja, jotka mielellään kuuntelevat Jumalan sanaa ja pyytävät aina tulemaan uudelleen, niin nytkin.

Veikko kertoi elämästään Ruotsissa, kuinka viina vei hänet ja johti viimein vankilaan. Kuinka hän sai armon tulla Jumalan lapseksi ja Jumalalta kutsun lukea papiksi. Kun Veikko viinalle haisevana ja rapulasta vapisevana oli kysynyt ”Kelpaanko minä tällaisena?”, oli vastaus ollut ”Juuri sellaisena”. Tämä on suuri rohkaisu jokaiselle kuulijalle. Jeesus tuli syntisiä varten! Tuula M täydensi kertomusta sillä, kuinka Jumala vastasi hänen rukoukseensa ja lähetti uskovan työtoverin, kun elämä oli hänelle niin vaikeaa, että halusi kuolla. Jumala lupasi myös, että Veikkokin tulee pelastumaan. Näyssä Tuula sai kutsun heille yhteiseen työhön ja kuvan, missä Jeesus oli niityllä lampaiden keskellä. Kun he tulivat ensimmäiseen yhteiseen työpaikkaansa Haaparantaan pappina ja diakonissana, oli siellä alttaritauluna sama näyn kuva.

Leena puhui rukouksen voimasta ja mahdollisuuksista ja Tuula Seder-ateriasta pääsiäisenä, jota veti Victor Blum.Victor on Viron juutalaisia, joka vielä n. 20 vuotta sitten opetti Tarton yliopistossa tieteellistä ateismia, mutta asuu nyt Israelissa messiaanisena juutalaisena. Hän on yksi niistä todistuksista, kuinka Jumala lupauksensa mukaan kokoaa hajallaan olevat juutalaiset omaan maahansa. Jumalan sana ja sen kauan sitten annetut lupaukset ovat totta tänäänkin!

Pajusin kylässä: Antti-Pekka, Tuula M, Veikko ja ”kodittomien isä” Kari Juhani Hätönen

Harkun vankila, naiset
Lauantai-iltana oli koolla neljä naista. He kertoivat, että tähän aikaan illalla on tunnin tupakkatauko, minkä vuoksi osa naisista oli valinnut tupakan! Edellisen kerran kun yritimme siirtää tilaisuutta iltapäivään, tuli vain kaksi naista, kun vaihtoehtona olivat liikunta ja kirjasto. Nyt mukana oli kuitenkin yksi uusi nainen. Tilanne oli Anun kannalta hankala, sillä yksi naisista kertoi, että ymmärtää vain venäjää ja yksi, että ymmärtää vain viroa. Hän siis joutui tulkkaamaan kahdelle kielelle.

Naiset kuuntelivat samat puheet, mitkä olimme puhuneet miehille. Lopussa jätimme aikaa henkilökohtaiselle rukoukselle. Venäjänkielinen nainen, joka oli ollut sulkeutuneen oloinen, pyysi rukousta, että voisi tulla Jeesuksen omaksi. Veikko sai rukoilla hänen puolestaan ja julistaa synninpäästön. Tuntui siltä, että rukouksen jälkeen naisen koko olemus vapautui, kun hän halasi meitä. Toinen nainen pyysi rukousta tulevan leikkauksen ja sairaana olevan poikansa puolesta.

Milloin tulette uudelleen, meiltä kysyttiin, mutta tarkkaa päivää emme pystyneet antamaan. Rukoillaan yhdessä täällä olevien naisten ja miesten puolesta, vankilapapille ja kaikille virkailijoille voimia, viisautta ja rakkautta Jumalalta.

Pajusin avustuskeskus
Illalla ajoimme Pajusin kylään, joka on n. 80 km ennen Tarttoa. Saimme yöpyä siellä suomalaisen Kari Juhani Hätösen ylläpitämässä kodittomien ja vammaisten avustuskeskuksessa. Karilla on itsellään rankka tausta, sillä hän on Mankkaan metsistä noussut entinen alkoholisti. Uskoon tultuaan hän on monien mutkien jälkeen Pajusin kylässä, missä hän on ostanut kunnalta kaksi vanhaa kolhoosin kerrostaloa. Toisessa majoitetaan kodittomia ja toista ollaan kunnostamassa vammaisille, kaksi onkin jo majoitettu. Osan tuomistamme vaatteista, lakanoista ja ruokatarvikkeista toimme tänne, osan jätimme Anun työhön.
Meille oli pedattu sängyt siisteihin huoneisiin ja keittiössä saimme valmistaa ilta- ja aamupalat. Samalla kuuntelimme Karin huolia, joita tällaisessa työssä kyllä riittää. Kaikenlainen aineellinen apu on tarpeen, mutta myös työapua tarvitaan, sillä Kari on pian menossa leikkaukseen. Pienet lomatkin ovat tarpeen, jotta tässä työssä jaksaa. Antti -Pekka on joissain tapauksissa sijaistanut Karia, mutta lisäapua tarvitaan.

Olemme saaneet sovittua, että Kari voi käydä hakemassa kunnostettuja pyörätuoleja, rollaattoreita ja muita apuvälineitä Käpylän kuntoutuskeskuksesta. Täällä niille löytyy hyvää käyttöä.

Tarton vankila, venäjän kieliset vangit
Tartossa saimme mukaan Annan muusikoksi ja Vasilin tulkiksi. Baptistipappi Angelina Urbel veti venäjän kielisen tilaisuuden karismaattisella tavallaan 40 miehen ryhmälle. Mukana oli paljon musiikkia ja ylistystä, kaksi vankia käytti puheenvuoron kertoen uskostaan.

Veikko ja Tuula puhuivat nytkin omasta taustastaan ja uskon löytämisestä. Vankilassa ollut pappi oli tälläkin vahva todistus miehille, että Jumala voi muuttaa kaiken.

Leena kertoi työkokemuksestaan, kuinka Jumala puhutteli tulitaukotarkkailijoita Sri Lankan maaseudulla. Metodistiseurakunnan pastorin eläkkeellä oleva täti kuultuaan, että Leena on suomalainen, heläytti SUOMEKSI ”Tämä on laulu sydämeni, rakastan Herraa ainaisesti...” Vuonna 1959 metodistikoulussa itärannikolla tädin ollessa 9 vuotias, koulun oppilaat kutsuttiin lähetyslaivalle. He osasivat laulaa tämän laulun tamiliksi ja englanniksi ja saivat nyt oppia sen suomeksi. Silloin pikkutyttö päätti Jumalan edessä, että laulaa sitä joka päivä sitä myös suomeksi kunnes laulaa sen ensimmäiselle tapaamalleen suomalaiselle. Nyt lähes viidenkymmenen vuoden jälkeen Leena sai olla se suomalainen! Anna osasi tämän laulun venäjäksi ja niin me kaikki saimme laulaa ja ihmetellä Jumalan teitä ja lupausten toteutumista. Anna lauloi kauniilla äänellään myös marilaisen laulun ja kaksi negrospirituaalia, joihin saimme taputuksin yhtyä.

Tilaisuuden jälkeen Angelina vei meidät vartijoiden ruokalaan, missä saimme maukkaan aterian alle kahdella eurolla. Angelina kertoi, että baptistikirkko on myymässä vanhaa kokoustilaa, missä saimme viime talvena tukea vapautuneiden vankien asumista. Vapautuvien vankien asumisen jatko on siis avoinna.

Tarton vankila, viron kieliset vangit
Metodistipappi Olavi Ilumets hoiti jumalanpalveluksen 36 miehen ryhmälle. Mukaan oli tullut kaksi miestä, jotka olivat mukana myös edellisessä venäläisten ryhmässä. Näimme monia tuttuja kasvoja, mutta aina on mukaan tullut myös uusia. Joillain miehillä näimme paksuja rukousnauhoja, joita he pyörittelivät tilaisuuden aikana. Mukana oli tälläkin kertaa pari miestä, jotka juttelivat koko ajan keskenään ja häiritsivät näin niitä, jotka halusivat kuunnella. Jossain vaiheessa tilaisuutta Olavi pyysi vartijaa poistamaan toisen.
Veikko kysyi miehiltä, ovatko he kaikki tässä tilaisuudessa vapaaehtoisesti ja vastaus oli myöntävä. Veikko kertoi jälleen omasta elämästään ja kehui samalla Tarton vankilaa moderneimmaksi, mitä hän on nähnyt.

Matkaraportti

Espoo-Kouvola ryhmä, **Viron vankilat** , 12. - 15.4.2013

Täällä Tartossa koskettava oli myös Victor Blumin elämäntarina Tartosta Israeliin. Rohkaisuna vangeille olimme saaneet kuulla monista ihmeellisistä muutoksista, jotka vain Jumala voi tehdä.

Tallinnan vankila

Tallinnan vankilassa meillä oli maanantaina pastori Allan Krollin johdolla kaksi tilaisuutta venäjänkielisille vangeille. Molemmissa tilaisuuksissa oli yksitoista miestä. Veikko ei päässyt mukaan, sillä hänellä oli paikallinen rovastikunnallinen pappien kokous. Onneksi Veikko oli saanut olla täällä edellisellä kerralla ja nyt Tuula sai täydentää Veikon kertomusta sillä, mitä Jumala on heidän elämässään tehnyt.

Viroon lähtö eläkkeellä ei ollut Tuulalle mieleen, sillä hän oli odottanut helpompaa elämänvaihetta. Hän pisti Jumalalle ehdoksi oman diakonissariipuksensa löytymisen. Se oli kadonnut, joten Tuula ajatteli myös palvelutehtävänsä loppuneen. Jos se löytyy, lähden Veikon kanssa Viroon, Tuula lupasi. Seuraavana aamuna riipus oli sukkalaatikossa päällimmäisenä (laatikossa, jota oli käytetty päivittäin).

Rohkaisimme myös miehiä puhumaan ja elinkautisvanki käyttikin puheenvuoron. Hän kertoi, että ensimmäisen tuomion mukaan hän olisi vapautunut 2022. Vaikka hän jo etsi Jumalaa, tuli vielä tilanne, jossa vihollinen sai hänet hyökkäämään vankilassa toisen kimppuun niin, että tämä oli lähellä kuolemaa.
Siinä miehen äärellä hän kuitenkin rukoili polvillaan, että tämä ei kuolisi. Hän kertoi saaneensa nyt elinkautisen tuomion, mutta löytäneensä Jeesuksen elämänsä herraksi. Hän sanoi, että on päässyt nopeasti Raamattuun sisälle ja kasvanut Jumalan tuntemisessa. Hän toivoo, että tänä vuonna käsittelyyn tuleva tuomio voitaisiin muuttaa niin, että hän pääsisi jossain vaiheessa vapaaksi. Virossa elinkautinen tuomio on todella elinkautinen.

Leena puhui Isä meidän rukouksesta ja kysyi, onko siinä joku kohta vaikea. Eräs vanki vastasi, että ”älä saata meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta”. Leena itse oli kokenut vaikeana ”anna meille meidän syntimme anteeksi, niin kuin mekin annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet”. Näistä syntyi hyvä keskustelu ja Tuula M kertoi, kuinka hän ei pitkään pystynyt lukemaan tätä kohtaa ääneen, sillä hän ei ollut pystynyt antamaan anteeksi ensimmäiselle miehelleen. Vasta rukouksessa toisen uskovan kanssa Jumala antoi hänelle voiman anteeksi antamiseen.

Päätimme molemmat tilaisuudet yhteiseen rukoukseen, että miehet saisivat voimia jokapäiväiseen elämään täällä ja saisivat kasvaa Jumalan tuntemisessa.

Rukoillaan yhdessä kaikkien kohdattujen vankien puolesta sekä vankilapappien ja vartijoiden työn puolesta.
Ryhmän seuraava matka on 17. – 19.5. Venäjälle ja sillekin toivomme rukoustukea.

- Tuula Tapanainen -

Matkaraportti

Espoo-Kouvola ryhmä, **Pietari**, 8. - 10.3.2013

Teimme nostalgisen matkan takavuosien vakiokuljettajamme, Urpo Pääkkösen kanssa Limousine Servicen pikkubussilla (Jumalan huumorintajua, että avustusryhmä kulkee Limousine Servicella!). Tilaa oli reilusti sekä matkustajille että matkatavaroille. Mukaan lähtivät Tuula Tapanainen Espoosta, Tamara Närhi Helsingistä sekä Kouvolasta Paula Granqvist, Marianne ja Piia Jämsä ja Kaarina Suutari. Tulkkinamme toimi Hilma Gutsan Heinolasta.

Kahdeksan hengen voimin saimme vietyä tavaraa reilummin: vaatteita ja kenkiä Hilja Mutkarille Valkeasaareen, kummilahjoja ja paljon suklaata vammaisten lasten koululle sekä vaatteita ja ruokatarvikkeita narkomaanikoteihin.

Hiljan luona Kaarina, Hilma, Hilja ja Urpo

Tulliongelma
Olimme matkalla 8.3., mikä on yksi Venäjän suurimmista juhlapäivistä, kansainvälinen naisten päivä. Se merkitsi sitä, että Venäjällä oli kolmen päivän juhla-aika. Monestakin syystä tätä ajankohtaa on syytä jatkossa välttää, jos mahdollista.

Ylitimme rajaa Nuijamaalta ja ihmettelimme kolmen tunnin jonoa Suomen tulliin. Syytä tähän ei osattu sanoa. Venäjän puolella ei jonoja ollut, mutta tulli käsitteli papereita huomattavan hitaasti.

Hiljan luona
Veimme Hiljan varastoon vaatteita ja kenkiä sillä hän tekee laajaa diakoniatyötä Valkeasaaressa, vanhassa inkeriläiskylässä. Toimme hänelle itselle kahvia ja leivonnaisia, nytkin hän oli varannut meille kahvit pihakirkossaan. Yhteisen hartaushetken jälkeen jatkoimme matkaa Haapakankaan kirkolle yöpymään.

Haapakankaalla Tatjana otti meidät vastaan ystävälliseen tapaansa. Hän iloitsi tuomistamme lakanoista ja kengistä, mutta kyseli lastenvaatteita. Hän kertoi, että paikalliset tulevat kysymään heiltä vauvan ja lasten vaatteita sillä köyhyyttä on paljon. Lupasimme, että pyrimme vastaamaan tähän pyyntöön ensi kerralla.

Osa vammaisten lasten internaattikoulun orvoista

Vammaisten lasten internaattikoulu
Olimme sopineet koulun kanssa tulostamme, mutta naisten päivän vuoksi pääosa lapsista olikin kotonaan. Orvoista lapsista osa oli hevosajelulla, paikalla oli vain kahdeksan orpoa lasta. Pidimme heidän kanssaan ”pyhäkoulutunnin”. Tamara lauloi kitaransa säestyksellä lasten hengellisiä lauluja, joihin kuulijat innolla osallistuivat.

Puhuimme lapsille myös peloista ja kyselimme, mitä he pelkäävät. Peloiksi kuulimme mm. pimeää, tulevaisuutta, yksin jäämistä, yksi poika väitti ettei pelkää mitään. Korostimme sitä, että peloista tulee puhua oman aikuisen kanssa ja aina ne voi viedä rukouksessa Jumalalle.

Jaoimme kummipaketit ja suklaata, mutta emme jokaiselle

Tamara laulaa lapsille, Hilma avustaa

omaa rasiaa, vaan annoimme ne opettajille eri tilanteissa jaettavaksi. Tämä siksi, että joskus, kun olimme jakaneet suklaarasioita, lapset olivat syöneet niin, että moni oksensi. Suklaata ja muuta lasten materiaalia olimme saaneet porilaisen kiropraktikon asiakkailta sekä Espoon Seilorista. Pehmoleluja oli kertynyt niin paljon, että jokainen sai valita omansa, loput jäivät opettajien jaettavaksi.

Pienin tyttö sai käsin neulotun kauniin villapuseron. Se tuli espoolaiselta käsityön ystävältä, joka ei tiennyt, kenelle sen antaa. Saimme kaikki kokea tytön iloa, kun hän useaan kertaan kiitteli ”spashiiba, spashiiba”.

Kahdeksantoista vuotias Aljona oli muuttamassa jo pois koululta, mutta tulevaisuus pelotti, kun jatkosta ei vielä ollut tietoa.

Tilaisuuden jälkeen opettaja kertoi, että pyörätuolissa istunut poika, joka pelkäsi yksin jäämistä, oli kokenut vaikean hylkäämisen. Äiti oli jättänyt hänet yksin kotiin ja lähes viikon jälkeen naapurit ottivat yhteyttä viranomaisiin. Nyt hänellä on sairaus, josta lääkärit sanovat, että hän vähitellen hiipuu pois. Hän on jo menettänyt liikuntakykynsä ja istuu pyörätuolissa. Tämä on yksi niistä monista vaikeista taustoista, joista olemme täällä näiden vuosien aikana kuulleet. Olemme aina kokeneet, että lapsia hoidetaan täällä hyvin. He ovat avoimia ja levollisia, iloisia lapsia. Omalta osaltamme olemme halunneet kiittää ja kannustaa opettajia heidän työssään.

Pois lähtiessä meille näytettiin alakerran käsityöluokka, missä tehtiin monenlaisia käsitöitä. Heillä oli ollut juuri ennen naisten päivää myyjäiset, missä tuotteita myytiin. Tänne kaivataan erityisesti kankaita, lankoja, myös tilkut kelpaavat. Niitä siis mukaan ensi kerraksi!

Yksi Popovkan pojista ylistämässä

Popovkan narkomaanikoti

Koululta ajoimme Popovkaan, missä on tällä hetkellä neljätoista miestä. Kuulimme heidän lauluaan ja ylistystä, saimme yhdessä jakaa Raamatun sanaa. Monet olivat flunssaisia ja kaksi miestä oli jopa jouduttu viemään sairaalaan kovan kuumeen vuoksi.

Osa miehistä oli jo käynyt pihalla lämpiävässä saunassa. Taloa on laajennettu vähitellen sen mukaan kuin varoja tai rakennustarvikkeita on saatu. Nyt haasteena on naistenkodin rakentaminen. Rahat on saatu kokoon lähellä olevan tontin ostamiseksi, kauppa on valmis ja paperit saadaan lähipäivinä. Nyt oli kuitenkin herännyt toive, että ostettu tontti voitaisiin vaihtaa miestenkodin viereiseen tonttiin. Se on suurempi kuin jo ostettu tontti, joten jatko jääkin Jumalan johdatuksen varaan.

Kodin vetäjä, Leonid, kertoi, että yläkertaan on muuttanut uskova pariskunta Senja ja Sergei pienen tyttönsä kanssa. He antavat työtulonsa kodin käyttöön asumista vastaan ja Senja tulee jatkossa auttamaan naistenkodin työssä.

Leonid kertoi myös, että he ovat avaamassa viranomaisten kanssa keräystilejä, joilla on tarkoitus saada tulevaisuudessa rahoitetuksi lisää kristillisiä hoitopaikkoja alkoholisteille ja narkomaaneille. Jätämme kaikki hankkeet ja tämän työn rukouksiimme. Olemme saaneet nähdä, kuinka Herra on siunannut heitä ja pelastanut monia uuteen terveeseen elämään.

Kirvun narkomaanikoti

Sunnuntaina ajoimme Karjalan läpi vanhaan Suomen Kirvuun, missä Andrei on perheensä kanssa vetänyt kristillistä narkomaanikotia jo kymmenen vuoden ajan. Tällä matkalla kuulimme, että Andrei ja Popovkan Leonid ovat olleet samassa narkomaanikodissa kokemassa itse pelastuksen ja vapautuksen. Nyt he molemmat jatkavat työtä omilla tahoillaan.

Kirvussa oli alkamassa sunnuntain jumalanpalvelus, johon saimme osallistua. Ylistys ja rukous on täällä voimakasta, jaoimme Jumalan sanaa ja kuulimme joidenkin asukkaisen kertomuksia omasta tilanteestaan.
Eräs naisista kertoi, kuinka tuli tänne ystävien ohjaamana, kun valtion sairaalassa saatu apu ei ollut auttanut hänen huumeongelmiinsa. Tultuaan tänne ”keskelle ei mitään” hän ajatteli, että ei ole viikkoa kauempaa.
Nyt hän on ollut puoli vuotta ja on löytänyt uskon ja vapautumisen riippuvuuksista. Eräs mies kertoi, kuinka hänen oli vaikea sopeutua tällä oleviin sääntöihin ja johtajan ja opettajien alaisuuteen, sillä hän oli aina määrännyt itsestään ja tiennyt asiat paremmin kuin muut. Hän kertoi, kuinka Jumala opetti hänet vähitellen huomaamaan omat virheensä ja pisti syntisen paikalle. Tämähän on meidän kaikkien ongelma ja on suurta Jumalan armoa, jos Hän saa muuttaa meitä omasta ylpeydestämme armon alle.

Urpo kertoi tositarinan sodan ajalta, jolloin suomalainen sotilas oli vihollisen selustassa ja tuli venäläisen sotilaan taakse, kun hän istui kannolla ja luki jotain. Hän oli lukemassa Raamattua ja kun se selvisi, he polvistuivat yhdessä ja rukoilivat rauhaa molemmille maille. Kertomusta oli koskettavaa kuulla paikalla, missä sotaa aikoinaan käytiin. Tämäkin koti on rakennettu Kirvun vanhan pappilan paikalle.

Tilaisuuden jälkeen saimme osallistua yhteiselle aterialle ja teetarjoilun aikana kuulimme uutisia kodin elämästä. Tilojen lämmittäminen puilla talven yli on jälleen ollut työllistävää, sillä uuden lämmitysjärjestelmän rakentaminen on kesken. Lämpökattila on jo saatu ja patterit tuotiin Suomesta, mutta muiden materiaalien ostamiseen tarvitaan vielä melkoisesti rahaa.

Kevään tulo on jo näkyvissä ja se merkitsee kiireistä aikaa kodille, joka viljelyn lisäksi kasvattaa melkoiset määrät perunaa ja juurikkaita myös myyntiin. Lehmien määrää on lisätty, joten heinää tarvitaan myös.
Kaikki tämä työ on hyvää terapiaa kodin asukkaille. Täällä toivottiin, että jos Suometa löytyisi vaikka käytöstä poistuva traktori tai muita työkoneita, he kyllä osaisivat korjata ja huoltaa niitä käyttöönsä.

Lupasimme välittää heidän toiveitaan eteenpäin ja ennen kaikkea jätämme heidät ja heidän tarpeensa Jumalan käsiin. Hänellä ovat kaikki kullat ja hopeat, Hän tietää lastensa tarpeet.

- Tuula Tapanainen -

Naistenpäivänmatka

Lähtijät: Eeva Halme, Heikki Nordfors (uutena), Andrei ja Lena Spiridenko ja Pekka Vauromaa. Liisa Lankinen oli edeltä selvitellyt vierailukohteita, muttei perhe-esteiden vuoksi voinut olla mukanamme. Andrei toimi tulkkina ja Sergei Odnorob lupasi tulla musisoimaan.

Eeva ja Heikki välissään yksi Akkuratovan poikakodin pojista

Kalenteri tietenkin kertoi meille, että 8.3. oli kansainvälinen naistenpäivä. Mitä se matkallemme merkitsi, avautui asteittain.

Naistenpäivä tuskin kuitenkaan jarrutti Suomen tullin toimintaa. Meille tuntemattomasta syystä matkasimme 200 metrin matkaa Rajahovista Suomen tulliin täydet kaksi tuntia. Venäjän tulli sen sijaan oli tyhjä. Silti olimme asunnolla vasta lähempänä kahta yöllä paikallista aikaa, mutta aamulla saimme nukkua pitempään.

Akkuratovan poikakotiin oli sovittu klo 11.00. Liisalle oli kerrottu, että valtaosa pojista oli pitkän viikonlopun vuoksi kotilomalla. Paikalla heitä oli kymmenisen ja joillakin oli vieraita. Harmillista oli, että meidät ohjattiin liikuntasaliin, jossa oli vallan hurja kaiku ja jossa pallot toivat omat houkutuksensa. Ilokseni totesin kuitenkin, että yksi pojista jutteli tilaisuuden jälkeen hyvinkin pitkään Sergein kanssa. Samaan aikaan muutama muu katseli kanssani valokuvia tyttäreni kodista Afrikasta. Jätimme lasten Raamattuja ja muuta hengellistä kirjallisuutta, ja suuri osa löysikin ottajansa.

Andrei oli sopinut meille käynnin Vasilinsaarelle Pyhän Mikaelin kirkkoon, jossa **Igor Smirnovin seurakunta** kokoontuu. Sekä Pekka että Heikki käyttivät tilaisuudessa todistuspuheenvuorot. Siellä näimme monia tuttuja, etenkin niitä jotka osallistuivat Pisaran israelinmatkaan vuonna 2008. Tässä tilaisuudessa kaikki naiset kutsuttiin eteen kukitettaviksi, taisipa pieni suklaalevykin sujahtaa jokaisen käteen. Pienet ”tulevat naiset” siunattiin erikseen.

Illaksi ei ollut narkomaanikotivierailua, sillä Sablinon kodista ja muistakin oltiin menossa kyläilemään Ust-Ishoran keskukseen. Jossakin vaiheessa kuulimme vierailun aiheenkin: Miehet järjestivä siellä keskuksen naisille juhlan.

Ajelimme illan suussa asunnolle halki melko hiljaisen Pietarin. Vitali, Aljona ja Pauliina Filippenko tulivat meille kyläilemään. Vitali ja Aljona kertoivat käyvänsä viikottain seurakuntansa ryhmän mukana parissakin narkomaanikodissa. Kesällä perheen naisväki matkustaa Aljonan vanhempien luo Kirgisiaan, matkan kalleuden vuoksi joka toinen vuosi. Suomeen he lupasivat tulla elokuussa. Oli mukavaa kerrankin seurustella rauhassa.

Sunnuntaina menimmekin sitten **Peshkovien seurakuntaan**, eli sinne missä miestenkodin asukkaat käyvät. Pastori Aleksei oli myös paikalla samoin kuin Viljamin, hänen veljensä ja useat muut. Pekka puhui oman elämäntarinansa pohjalta Jumalan voimasta ja rajattomista mahdollisuuksista.

Kesken tilaisuuden pastorin vaimo tuli ilmoittamaan, että seurakunnalle on tullut suuri postipaketti. Kaksi miestä lähti sitä nostamaan. Paketin kyljessä oli särkyvän tavaran merkkejä. Lähetteestä selvisi mm. seuraavaa: Sisältö on arvokas ja hellävaraisesti kohdeltava, sen valmistus on kestänyt kuusi päivää, se on vastaanottajalleen sovelias apu ja sitä voi myös sanoa myös miehen kruunuksi. Sitten paketti avattiin, ja sieltä hyppäsi nuori nainen!!
Kaikille – niin miehille kuin naisille – oli runsas teepöytä katettuna tilaisuuden jälkeen.
Niin se vain on, että venäläiset osaavat välittömyydellään ottaa juhlista kaiken irti! Sen sain huomata esimerkiksi silloin israelinmatkalla.

- Eeva Halme -

Igor Smirnov lapsineen

Matkaraportti

Vihdin ryhmä, **Pietari** 22. - 23.3.2013

Häämatka

Kaksi viikkoa edellistä matkaa myöhemmin olin jo taas matkalla Pietariin, tällä kertaa Aleksander Ivanovin kyydissä. Yövyin Liisa Lankisen luona, ja lauantaina saimme osallistua häihin, joissa sulhasena oli monien muistama Fornosova 3:n seurakunnan johtaja Slava.

Irinan ja Slavan vihkitilaisuudessa

Tämä vaatimaton ja sydämellinen mies vapautui toissakeväänä, aloitti baptistien miestenkodissa Lugassa ja vihittiin nyt avioliittoon Pohjois-Pietarissa järven rannalla olevassa baptistikirkossa. Tilaisuudessa selvisi, että morsian Irina oli toiminut työntekijänä Kingisepin kuuluisassa narkomaanikodissa. Muutama nuori nainen kiitti puheenvuorossaan Irinaa siitä, että hän oli auttanut heitä uuteen elämään.

Kun Liisa ja minä nousimme lausumaan oman tervehdyksemme, Slava ei kyennyt pidättelemään kyyneleitään. Ymmärsin, että palautimme hänen mieleensä ne tilanteet ja koko sen ympäristön, jossa niin monet kerrat olimme kohdanneet. Minulle taas on jäänyt mieleen se ilo ja rauha, jonka Slavan olemuksessa kohtasimme, kun jälleen kerran olimme päässeet kaikkien esteiden läpi ja vastahakoisten virkailijoiden ohi sisälle vankilaan. ”Veljet rukoilivat yhdessä, että teidät laskettaisiin.”

Tarja Kauppisen ehdotuksen mukaan luimme Korinttilaiskirjeestä tutut sanat, jotka päättyvät: ”Näin pysyvät siis nämä kolme: usko, toivo ja rakkaus, mutta suurin niistä on rakkaus.”

Jeesus siunatkoon Slavan ja Irinan liitton!

- Eeva Halme -

Hääjuhlassa. Oikealla Kingisepin narkomaanikodin entisiä asukkaita.

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin kolmesta seuraavasta tilistä

Vihdin ryhmä	FI40 5298 0620 0117 18
Espoon-Kouvolan ryhmä	FI89 5297 0020 0926 57
Silta-ryhmä	FI29 5297 0020 1190 54
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90

Jäsenmaksut (maksuun merkintä Jäsenmaksu)
sekä osallistumis- ja majoitusmaksut FI12 5297 0020 0932 67

Poliisihallitus on 10.10.2011 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no 2020/2011/3028 ajalle 1.1.2012 - 31.12.2013 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2012 - 2014 aikana.

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi